

Co mám ze své výhry

Hana Zagorová

Tys toužil jít přímo, já oklikou zas.
Vždy na puntík přesný a já nikde včas.
Můj sen byl žít v městě a tvůj podél řek,
tvou zbraní byl úsměv a mou zase brek.

Až jednoho rána jsi moudřejší vstal,
mě ustoupil ve všem a svého ses vzdal.
Teď obrazem mým jsi, jsi svědomitý,
jen jedno už nejsi, už nejsi to ty!

Co mám z výhry své, co mám?
Co mám z výhry své, se ptám.

Už nechci se dívat, jak den ze dne míň
teď z tebe mi zbývá, až zůstane stín.
Vždy měl jsi svůj názor a měl jsi svůj šarm.

Teď přitakáš ve všem, co já z toho mám?

Co mám z výhry své, co mám?
Co mám, zoufalá se ptám.
Co dál?

Jak ses celý proměnil, já žasnu nad ránem,
moc se bojím otázku ti dát,
udělals to z pohodlí či z lásky ke mně jen?
A tak mi zbývá se ptát...

Proč jednoho rána jsi moudřejší vstal,
mě ustoupil ve všem a svého ses vzdal?
Teď obrazem mým jsi, jsi svědomitý,
jen jedno už nejsi, už nejsi to ty!

Co mám z výhry své, co mám?
Co mám z výhry své, se ptám.

Co mám z výhry své, co mám?

Co mám z výhry své, se ptám.
Co mám, zoufalá se ptám.
Co mám z výhry své, co mám?
Co mám?